



Arrest

nr. 104 686 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 november 2012 waarbij de aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MOURABIT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker meldde zich op 23 november 2011 aan bij de administratieve diensten van de stad Vilvoorde. Hij was in het bezit van een door de Noorse autoriteiten afgegeven visum type C en ontving een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 22 januari 2012.

1.2. Op 4 januari 2012 huwde verzoeker met E.G., een in België verblijvende vrouw aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend.

1.3. Verzoeker diende op 6 januari 2012 een aanvraag in om, in toepassing van de in artikel 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde procedure, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.4. De burgemeester van de stad Vilvoorde nam op 17 januari 2012 de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

1.5. Verzoeker diende op 4 april 2012 bij het Belgische consulaat te Pristina een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging) teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen.

1.6. Op 26 mei 2012 poogde verzoeker met een door de Noorse autoriteiten afgegeven visum type C het Rijk binnen te komen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 mei 2012 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot teruggrijving, de beslissing tot weigering/annulering/nietigverklaring van een visum en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.8. Verzoeker werd op 28 mei 2012 teruggedreven.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding weigerde op 5 juni 2012 het gevraagde visum type D af te leveren.

1.10. Verzoeker meldde zich op 26 september 2012 aan bij de administratieve diensten van de stad Vilvoorde en diende een aanvraag in om, overeenkomstig de in artikel 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde procedure, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 november 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 27 december 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 26.09.2012 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [N.]

Voorna(a)m(en): [X.]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarde van artikel 12 bis, §1 van de wet van 15.12.1980 . Betrokkene is niet in het bezit van het vereiste visum om zijn aanvraag op basis van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 te kunnen indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Betrokkene beschikt over een C-visum terwijl dit enkel uitgereikt werd voor een verblijf van maximum 90 dagen. Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om ginds het vereiste visum te vragen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag).

Hij verschaft volgende toelichting:

“Verzoeker meent zich in buitengewone omstandigheden te bevinden, in de betekenis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om ginds het vereiste visum te vragen.

Mevrouw [E.G.], sinds 4 januari 2012 echtgenote van verzoeker, is op 15 november 2002 België binnengekomen en heeft asiel aangevraagd aan het Koninkrijk België. Bij beslissing van 03/08/2007 heeft [h]et Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen aan de echtgenote van ver[zoeker] het statuut van vluchteling toegekend, (stuk 6) en dit na onderzoek van de weersinwekkende vervolgingen die zij en haar familie hebben ondergaan omwille van hun ethische afkomst. Deze vervolgingen en aantastingen van haar persoonlijke integriteit - zo is [E.] o.a.; het slachtoffer geweest van een verkrachting en zijn meerdere leden van haar familie voor haar ogen vermoord omwille van hun Albanese origines - hebben bij de echtgenote van verzoeker aanleiding gegeven tot ernstige post - traumatische stress, die zich vertaald heeft in een zware depressie. De medische toestand van Mevrouw [E.] was een van de elementen die geleid heeft tot het verlenen van het statuut van vluchtelingen, België is dus op de hoogte van haar medische toestand - zie daarvoor bijvoorbeeld het verzoek ingediend door mevrouw [E.] op basis artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ernstige medische redenen) van 24 februari 2004 (stuk 7).

Sinds haar aankomst in België, meer dan tien jaar geleden, wordt zij actief behandeld door een psychiater en een psychologe voor haar depressie, en dit o.a. met behulp van medicatie (zie stuk 8).

Het is precies deze fragiele gezondheidstoestand, die in de laatste maanden verergerd is omwille van de tot nog toe mislukte pogingen om op wettelijke wijze herenigd te worden met verzoeker met wie zij al meer als een jaar gehuwd is, die verweerder inroept als buitengewone omstandigheden om toegelaten te worden om diens verzoek tot het bekomen van toelating tot verblijf vanuit België te mogen indienen. Inderdaad; verzoeker vreest dat zijn vertrek uit België desastreuze en niet te herstellen gevolgen zou[...] hebben op de gezondheidstoestand van zijn echtgenote.

Verweerder vraagt dus om in de mogelijkheid gesteld te worden om zijn plicht tot het verlenen van bijstand te kunnen vervullen ten aanzien van zijn zieke echtgenote, die voortvloeit uit zijn recht om te huwen zoals gewaarborgd in artikel 12 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en artikel 23 van het Internationaal Verdrag van de Burgerlijke en Politieke Rechten. Verzoeker kan enkel de nodige bijstand [...] verlenen aan zijn echtgenote, als hij in België blijft gedurende de procedure van gezinshereniging en dus toestemming krijgt om bij de gemeente waar hij verblijft zijn aanvraag te kunnen indienen.”

2.1.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker geen aanvraag heeft ingediend om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in België te worden gemachtigd. Hij diende daarentegen bij de administratieve diensten van de stad Vilvoorde een aanvraag in om, in functie van zijn huwelijk met E. G., tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Verweerder heeft in antwoord op dit verzoek gemotiveerd dat verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk is omdat deze niet conform de bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

Artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In vier gevallen kan van deze regel worden afgeweken en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en, indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

3. indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit,

4. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje van de Vreemdelingenwet of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van deze wet.

In zoverre het de bedoeling is van verzoeker om met zijn betoog aan te geven dat hij zich in een situatie bevindt zoals bedoeld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en daargelaten de vraag of aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals bedoeld in voormelde wetsbepaling dezelfde invulling moet worden gegeven als aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat hij bij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten niet heeft aangegeven zich te bevinden *“in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger”*. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, worden voorts niet verondersteld te bestaan, zij dienen bij het indienen van de verblijfsaanvraag te worden aangetoond. Aangezien dit niet gebeurde kon verweerder besluiten dat *“[b]etrokkene [...] niet aantoonde zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om ginds het vereiste visum te vragen.”*

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient voorts te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de ongestaafde uiteenzetting die verzoeker voor het eerste doet in zijn verzoekschrift omtrent de verergering van psychische problemen van zijn echtgenote. Deze toelichting is in bijgevolg niet dienstig in de procedure voor de Raad (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Er dient derhalve te worden geconcludeerd dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag, dat verweerder in voorliggende zaak geen toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat deze wetsbepaling ook niet van toepassing is.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. Het artikel 12 van het EVRM – dat verzoeker ook geschonden acht – stelt het volgende:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen”.

In casu staat het niet ter discussie dat verzoeker reeds gehuwd is, zodat hij niet kan stellen dat zijn recht om te huwen door de bestreden beslissing in het gedrang komt. De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook niet om een gezin te stichten *“volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen”*. Het komt aan verzoeker toe de nodige schikkingen te treffen om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen. De bepalingen van artikel 12 van het EVRM kunnen immers niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485).

Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Waar verzoeker nog aangeeft dat hij van oordeel is dat artikel 23 van het BuPo-Verdrag is geschonden, moet wederom worden opgemerkt dat verzoeker reeds gehuwd is met E.G., waardoor hij een schending van het recht op huwen, vervat in voormeld artikel, niet dienstig kan aanvoeren.

Tevens moet worden benadrukt dat ook deze verdragsbepaling niet uitsluit dat de nationale wetgever de uitoefening van het recht om te huwen en een gezin te stichten regelt en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het bestuur de nationale wetgeving incorrect heeft toegepast of dat deze wetgeving strijdig is met de uit deze verdragsbepaling voortvloeiende verplichtingen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel vraagt verzoeker aan de Raad *“om hem alsnog het recht te geven om zijn aanvraag tot gezinshereniging in België te mogen indienen”*.

Hij verschaft volgende toelichting:

“De wetgever heeft bepaalde rechten geschonken aan personen die zich in de situatie van verzoeker bevinden: inderdaad, de wetgever heeft mogelijk gemaakt om een specifieke visum te verkrijgen ‘met het oog op te huwen’ die niet alleen het recht geeft om kort te verblijven op het Belgische territorium maar ook het recht verleent aan de houder om, na het afsluiten van het huwelijk, een verzoek tot gezinshereniging te kunnen indienen in België. De houder dient dus niet zijn verzoek in te dienen bij de diplomatieke vertegenwoordiging in het land van herkomst, wat de normale procedure is, enkel en alleen omwille van het pas afgesloten huwelijk.

Hieruit blijkt dat de wetgever van mening [is] dat het recht op huwen, wat een internationaal gewaarborgd mensenrecht is, noodzakelijk als gevolg heeft dat de pas gehuwde personen in de mogelijkheid moeten worden gesteld om samen te leven, gedurende de hele procedure van gezinshereniging die vele maanden kan duren. Het is duidelijk dat de wetgever zo heeft gehandeld ter bescherming van het gezin als entiteit waarvoor ‘samenwonen’ een cruciaal element is.

Verzoeker is in de omstandigheden vereist door de wetgever om te kunnen genieten van het recht om in België zijn aanvraag in te dienen. De enige reden waarom verzoeker dreigt dit voor hem door de wetgever in het leven geroepen recht te verliezen is omdat hij het verkeerde visum heeft ontvangen eind 2011 wanneer hij stappen ondernam om naar België te komen om te huwen. Deze vergissing is grotendeels te wijten aan het niet hebben van een raadsman, maar ook aan het feit dat de entiteit die het visum heeft afgeleverd (in casu de ambassade van Noorwegen - zie stuk 9) hem niet geïnformeerd heeft over zijn recht om een visum te verkrijgen ‘met het oog op huwen’, terwijl verzoeker zijn plannen duidelijk had gemaakt.

Verzoeker vraagt nu aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om rekening te houden met deze vergissing door de entiteit die de visum heeft afgegeven en om hem alsnog het recht te geven om zijn aanvraag tot gezinshereniging in België te mogen indienen, aangezien de wetgever dit recht heeft erkend voor mensen die zich bevinden in exact dezelfde omstandigheden als verzoeker. Hem dit recht nu definitief afnemen omwille van een administratieve fout, zou een schending uitmaken van de wil van de wetgever.”

2.2.2. Luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoeker geeft te dezen in wat hij omschrijft als zijn tweede middel niet aan welke precieze rechtsregel hij als geschonden beschouwt.

Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld en verweerder of de Raad zelf het middel interpreteren, is niet ontvankelijk.

Voorts benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw te beoordelen. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen om verzoeker *“alsnog het recht te geven om zijn aanvraag tot gezinshereniging in België te mogen indienen”*.

Het tweede middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK